

CORINNE MICHAELS

navzdory
všemu

 BARONET

Navzdory všemu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Corinne Michaels

Navzdory všemu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**navzdory
všemu**

navzdory všemu

CORINNE MICHAELS

Copyright © 2025. AGAINST ALL ODDS by Corinne Michaels
Translation © Ivana Dresia 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2987-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2991-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2992-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2988-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

*Všem dívkám, které raději zapřely samy sebe,
protože si myslely, že si nic lepšího nezaslouží.*

*Zaberte si své místo. Používejte svůj hlas.
Dejte o sobě vědět. Tohle všechno si zasloužíte,
a ještě mnohem víc.*

1. kapitola

Violet

Tak jaká byla dovolená?“ zeptá se mě Eleanor, moje osobní asistentka.

„Bylo to... v pohodě. Dokonce bych řekla, že to bylo i dobré,“ odpovídám, i když to nezní moc upřímně.

Před třemi týdny přišel můj manžel domů a řekl mi, abych si sbalila kufry, že odjíždíme. Potřeboval si prý odpočinout od náročného života v Hollywoodu a od natáčení. Jelikož právě dotočil svůj poslední film, byla jsem moc ráda, že strávím tři týdny daleko od toho všeho.

Uplynulé čtyři roky připomínaly divokou smršť. Dylan se z nezaměstnaného herce stal hercem s velkými rolemi. Ale já jsem popravdě nebyla připravená na takovou spoustu peněz, slávu a neustálé pronásledování paparazzi.

Kvůli němu jsem doufala, že jednou přijde zlom, ale tohle překonalo i moje nejdivočejší sny.

„Tak to jsem moc ráda,“ říká a sáhne po tabletu. „Chcete ještě něco z obchodu?“

„Ze všeho nejradši bych si do toho obchodu zašla sama, Eleanor. Je mi trapné, že děláte všechno za mě.“

Tohle je ta část, kterou nesnáším. Ten pocit, že jsem v pasti. Když jsme byli s manželem na ostrovech, bylo to, jako by zbytek světa neexistoval. Poslední tři týdny jsme mohli chodit na procházky, na večere, prostě kamkoli, a nikdo nás neobtěžoval. V tomhle ohledu to bylo opravdu úžasné.

Co však úžasné nebylo, byla skutečnost, že mě Dylan polovinu času ignoroval. Pořád byl na telefonu, neustále mluvil se svým agentem nebo publicistou. Chápu to – je důležitý –, ale chybí mi mít manžela.

Chybí mi... on, nebo alespoň ten muž, kterým býval.

„Vím, že byste tam chtěla jít sama, paní Leoneová, ale tohle je moje práce. Obstarám všechny věci na večeri. Pan Leone si přál kuře z toho obchodu poblíž vašeho dřívějšího bydliště. Nejdřív zajedu tam a pak koupím všechno, co ještě budete potřebovat.“

V duchu protočím oči. Samozřejmě, že chce, aby jela hodinu autem pro kuře. „Nemusíte jezdit až k molu – spokojí se s jakýmkoli kuřetem, které seženete tam“, říkám s úsměvem. „Opravdu, nepozná žádný rozdíl.“

Přála bych si, aby lidé mohli poznat téhož Dylana, jakého jsem kdysi znala já. Takového, který byl celý rozesmátý, když jsme si pozdě večer jeli koupit něco k jídlu. Takového, kterému bylo úplně jedno, jaká značka je na obalu, a kupoval jednoduše to, co bylo zrovna v akci. Představa osobní asistentky by mu tehdy připadala komická. Teď má celý tým zaměstnanců a rozhodl se, že já potřebuju alespoň Eleanor.

„To ale není vůbec žádný problém. Jeho asistentka je zaneprázdněná a jsme jeden tým.“

Jasně. Jsme jeden tým.

Škoda, že se necítím být jeho součástí.

Jsem mimo. Manželka, která není z branže. Manželka, která se nechce nalíčit, aby mohla zaběhnout do obchodu. Která nestojí ve správném úhlu, aby vypadala dobře na fotkách. Manželka, již na internetu kritizují lidé, které nikdy nepotkala, a říkají, že pro něj není dost dobrá.

Od naší společné dovolené jsem si slibovala, že během ní znovu najdu toho muže, kterého jsem si před sedmi lety vzala, muže, kterému na takových věcech nezáleželo a který mě jednoduše miloval.

Věřila jsem, že tam někde pořád je.

I když jsme se jednoho večera milovali, bylo to povrchní a otažitě. Jako by mezi námi už nebylo žádné spojení, a jakmile bylo po všem, vrátil se ke svému telefonu a ignoroval mě. Otočila jsem se a tiše plakala, dokud jsem neusnula.

Zhluboka si povzdechnu a usměju se na Eleanor, protože vím, že tohle není bitva, kterou bych mohla vyhrát. „Dobře, za pár hodin by měl být doma, tak mi potom dejte vědět, až budete odcházet.“

„Chcete, abych vám vybalila věci?“

„Děkuju, Eleanor. Opravdu si toho vážím, ale nemusíte to dělat.“ Jsem stoprocentně schopná vybalit si kufr a postarat se o věci v domě, bez ohledu na to, kolik peněz máme.

„Mně to nevadí.“

Vřele se na ni usměju. „Já vím, ale pokud mu musíte jet koupit jeho oblíbené kuře, zabere vám to přinejmenším hodinu. Jen jed'te, já se zde zatím postarám o všechno ostatní.“

Přikývne. „Vrátím se, jakmile to bude možné.“

„Jedťe opatrně.“

Eleanor odchází a já zamířím nahoru. Vybalím si svoje věci a dám prát prádlo – vím, že to vyvolá rozruch, protože hospodyně mi pořád říká, že to nemám dělat. Pak ustelu postel, protože v noci se člověku spí mnohem líp, když si vleze do ustlané postele, přísahám.

Už nemám nic jiného na práci, a tak si udělám pytlík popcornu a plácnu sebou na gauč. Zapnu televizi a pak uslyším vibrace svého mobilního telefonu, který jsem zřejmě nechala nahoře.

Sakra.

Vyskočím z gauče a vyběhnu po schodišti, které je až směšně vyleštěné. Soustředím se na to, abych si nerozbila hlavu, protože by to mohli být moji rodiče, kteří jsou momentálně v zahraničí. Ale hovor stejně zmeškám.

Volala mi moje nejlepší kamarádka Analeigh.

Vrátím se dolů, a než stihnu stisknout tlačítko, abych jí zavolala zpět, ztuhnu.

Telefon začne znovu zvonit, ale já přísahám, že to ani nevnímám.

Moje oči jsou přilepené k televizní obrazovce, kde se střídá jedna fotka za druhou. „To není možné,“ zašeptám a cítím, jak se mi svírá hrdlo.

Znovu se objeví první fotka a z titulku, který si přečtu v dolní části obrazovky, se mi zvedne žaludek.

Dylan Leone a Whitney Reisinger – skutečný pár i po natáčení filmu? Zdá se, že ano!

Telefon mi začne vibrovat v ruce a já hovor přijmu. „Haló?“

„Violet! Jsi v pořádku? Právě jsem viděla...“ vychrlí na mě Analeigh, než se odmlčí.

„Všechno si to vymysleli, Ano. Není to... pravda. To nemůže být pravda. Je to pravda? Nebo ne? Chci říct, je to photoshop, že jo?“

Pořád vidím Dylanovu ruku na jejím zadku, zatímco ji líbá. Je to pravděpodobně fotka z natáčení. Ale... ne, to není z natáčení. Jsou někde na pláži.

Film natáčeli před pár týdny v horách.

Na obrazovce se objeví další fotka Whitney a Dylana, jak leží vedle sebe a drží se za ruce, zatímco ona fotí selfie.

A další – on má tentokrát na sobě jen ručník a mrká na ni.

„Nejsem si tím jistá,“ říká Ana, ale z tónu jejího hlasu je jasné, že si jistá je.

Po tváři mi steče slza, když mi to konečně začíná docházet.

Všechno je to pravda.

Na obrazovce se objeví reportérka bulvárního magazínu a mluví s moderátorkou. Zesiluju hlasitost.

„Chci říct, že mě to nepřekvapuje, a vás?“ ptá se reportérka.

„Mě trochu ano. Nebyl právě na dovolené se svou ženou?“

První dívka přikývne. „Byl, a proto se to teď nejspíš dostalo na veřejnost. Jsem si jistá, že Whitney nebyla zrovna nadšená, když zjistila, že její milenec byl se svou ženou u moře.“

„Zopakujte to ještě jednou nahlas,“ řekne druhá moderátorka se smíchem. „Její milenec? Je mi líto jeho ženy.“

„Podívejte se na to takhle: Dylan Leone je momentálně nejžhavější hvězdou Hollywoodu. Neříkám, že to měla očekávat, ale ani neříkám, že to neměla předvídat.“

Sesunu se na podlahu, v ruce držím ovladač a ani nevím, jestli je Ana stále ještě na telefonu, zatímco vzlykám.

Nepředvídala jsem to.

Neměla jsem ani tušení, že mě podvádí. Jak dlouho? A proč? Neudělala jsem nic špatně, po celou dobu jsem ho podporovala.

Dala jsem mu vše. Opustila jsem svou práci. Svůj život. Svou rodinu. A to všechno jsem udělala proto, abych mohla být s ním.

Všechno se točilo kolem něj, a *tohle je výsledek?*

Znovu mi zazvoní telefon a já se podívám na displej. Objeví se naše společná fotka, která je stará pouhé tři dny. Volá Dylan.

Jak milé od něj. Ten hajzl!

Mrštím telefonem o zeď a sleduju, jak se kousky skla roztříští po tvrdé podlaze. Ty střepy připomínají mé srdce.

Rozbité na kusy.

Není nic, co by mi ten muž mohl říct, co bych chtěla slyšet. Nic, co by mohlo všechno napravit.

Využil mě. Před pár dny jsme se spolu milovali a on měl přitom vztah s jinou ženou.

Moje nevolnost se zhoršuje a já spěchám do koupelny, kde zvracím do záchodu.

Nenávidím ho.

Nenávidím to, že jsem ho milovala a věřila mu.

Nevím, jak dlouho zůstávám sedět na podlaze v koupelně. Slzy mi stále tečou, zatímco se mi před očima promítá celý můj dosavadní život, aby posléze zmizel v nenávratnu.

„Violet!“ slyším volat Analeigh. „Violet? Jsi tam?“

Vstanu, donutím se vyjít z koupelny a jdu ke dveřím, kde stojí moje nejlepší kamarádka.

Slzy mi zamlžují zrak, takže špatně vidím, ale to nevadí, protože ona se ke mně rozběhne. Analeigh mě obejmě a pevně mě drží, zatímco já vzlykám. „Jak to mohl udělat?“ ptám se.

„Nevím.“

„Byla jsem naivní. Jsem tak hloupá.“

Analeigh se odtáhne. „Poslouchej mě. Nejsi hloupá. Neudělala jsi nic špatného. Vůbec nic! Je to všechno jeho vina a já přísahám bohu, že stačí říct a najdeme místo v poušti, kde jeho tělo necháme na pospas supům. Však znáš tu country písničku o Earlovi nebo jak se jmenoval, tam je docela dobřer návod.“

Ana mě dokáže rozesmát, což bych ještě před chvílí považovala za nemožné. „Co mám teď dělat?“

Jemně mi utře slzy a vezme mě za ruce. „Chceš dneska zůstat tady, nebo bys byla radši někde jinde, daleko odtud?“

„Nechci tu být. Nechci ho vidět.“

„Dobře, tak ti sbalíme věci a pojeděš bydlet k nám. Nick zítra nebude doma, takže budeme mít dům jenom pro sebe a můžeme vymyslet nějaký plán.“

S rozmazaným zrakem přikývnu a otočím se, abych se vrátila do ložnice. S každým dalším krokem, který udělám po schodech, cítím, jak mě opouští smutek a nahrazuje ho vztek. Po tom všem, co jsem pro něj udělala, poté, co jsem s ním zůstala, i když jsem chtěla odejít.

To mám za to, že jsem snášela jeho lhovost, jeho sobecké návyky i to, jak mě začal zanedbávat a myslel jen na svůj vlastní prospěch.

Stojím v ložnici a cítím tolik emocí. Nevím, co si teď mám počít. Co si mám vzít s sebou? Všechno tady se mi zdá – poskvrněné.

„Vi?“

Roztřeseně se nadechnu. „Nic nepotřebuju. Prosím, jen mě odsud dostaň pryč.“

Analeigh si mě přitáhne k sobě a vede mě po schodech dolů. „Kde máš mobil?“ zeptá se.

„Je na kusy, stejně jako můj život.“

„Dobře, tak jo. Napíšu Eleanor, aby věděla, že jsi v pořádku. Určitě se ti snažila dovolat.“

Ano, určitě se o to pokoušela. Umím si představit, že začala na zpáteční cestě úplně vyšilovat.

Analeigh popadne moji kabelku a vyvede mě ze dveří.

Zrovna když dorazíme k jejímu autu, zastaví u domu Dylanův vůz a zablokuje jí výjezd.

Ach bože... tohle nezvládnou.

„Nastup si do auta, Vi,“ řekne Ana a stiskne mi rameno.

„Violet! Počkej, všechno ti to vysvětlím!“ zvolá Dylan, zatímco mě Ana vede ke dveřím spolujezdce. „Violet, prosím.“

„Vysvětlíš? Co mi chceš říct? Je to pravda?“ zeptám se a prudce se k němu otočím, abych mu čelila. Jeho výraz se změní a já si uvědomím, jak špatný herec ve skutečnosti je. „Vždyť ty se ani neumíš přetvářovat.“

„Nechci ti lhát.“

Trpce se zasměju. „Jdi do prdele. Lžeš mi už bůhví jak dlouho.“

„Není to tak, jak si myslíš,“ říká a já ani nevím, co to znamená, ale mám toho už dost. Podívám se na Anu a ona beze slov vyslyší mou prosbu, aby mě odtud odvedla, dostala mě pryč od něj.

„Nikdo nechce slyšet ani slovo z toho, co se teď snažíš říct, Dylane. A zavinil sis to sám, tak si běž za svou milenkou.“

Ana mě posadí do auta, zavře dveře a pak se otočí k němu. „Odjed’ s tím autem.“

„Neodjedu, dokud nezjistím, co chce.“

„Co chce?“ křičí Ana. „Chtěla manžela, který jí nezlomí srdce. Chtěla manžela, který ji nevezme na dovolenou jenom proto, aby následně zničil celý její život. Chtěla dobrého muže, což ty zjevně nejsi. Chtěla věrnost, kterou jsi jí nebyl schopný dát. Takže teď chce, abys odjel se svým autem, aby už nemusela vidět tu tvoji prolhanou prdel.“

Kdybych nebyla tak otupělá, zatleskala bych jí. Každá dívka potřebuje kamarádku, jako je Analeigh.

Odvrátí se od ní a přistoupí k mému okénku. „Nechtěl jsem, aby ses to dozvěděla takhle.“

Sklopím pohled na své ruce a odmítám mu věnovat další čas. Už jsem ho s ním promarnila až dost.

Ana otevře dveře u řidiče. „Víš co, Dylan? Varovala jsem tě.“

Pak moje nejlepší kamarádka nastoupí do auta a zavolá svému manželovi. „Nicku? Jak moc mě miluješ?“

Zaváhá. „Víc, než si dokážeš představit, proč?“

„Chystám se teď něco provést a bude nás to stát nějaké peníze.“

Nick se uchechtne. „Máš Violet?“

„Mám.“

„To, co se chystáš provést... nasere to Dylana a udělá to Violet radost?“

Ana se usměje a nastartuje auto. „Ano.“

„Tak do toho, miláčku.“

Ana nasadí ten nejširší úsměv, jaký jsem u ní kdy viděla. „Díky, zlato.“ Podívá se mi do očí. „Sereme na něj.“ Pak objedná Dylanovo auto a vjede do zahrady, za kterou zaplatil celé jmění. Zastaví, podívá se

na stopy po pneumatikách, pokrčí rameny, zařadí zpátečku a narazí do jeho auta, potom vycouvá a při odjezdu mu z okna ukáže prostředníček.

„Seru na něj,“ říkám, zatímco sleduju, jak mé bývalé útočiště mizí v dáli. Už vím, kam chci jít, abych se znovu cítila v bezpečí.

I když návrat do Ember Falls znamená, že se budu muset postavit své minulosti.

2. kapitola

Everett

Podívejme se, další den v ráji.

A tím rájem myslím očistec.

Dneska je to zase to samé: umýt se, namydřit, zopakovat. Proč to vlastně opakujeme? Nemělo by to fungovat napoprvé?

To je fuk.

„A heleme se, kdo přišel na kafe zdarma!“ zvolá moje nejlepší kamarádka Hazel, když vcházím do kavárny Prose & Perk.

Stejně jako každé ráno.

Proč? Protože můj život je tak zatraceně stereotypní: nový den, stejná sračka.

Tak jsem zase tady, světe, a dělám pořád to samé.

Vstávám v pět ráno, přesný jako hodinky, jdu za matkou a postarám se o ni, dám si kávu a potkávám zde ty stejné štamgasty, kteří chodí ve stejnou dobu, načež odjedu a trávím den se zvířaty.

„Ježíši, dneska jsi teda obzvlášť protivná,“ řeknu s povzdechem a opřu se o pult.

„Promiň, jsem prostě vyčerpaná. Včera večer jsem

měla další rande, které skončilo tím, že jsem si cestou domů koupila fast food, protože mi řekl, že bych měla jíst jen salát.“

„Ser na něj,“ řeknu rychle. „Nikdo ti nemá právo kecat do toho, co máš jíst. Máš jeho adresu? S klukama tam zajdeme na návštěvu.“

S Hazel jsme nejlepší kamarádi už od dětství. Je pro mě jako sestra a každému, kdo jí ublíží, nakopu zadek.

„To je od tebe moc milé, ale já jsem si s ním poradila,“ zakření se.

Teď se o něj trochu bojím. Hazel umí být pořádně zlomyslná, když chce. Jeden z mých spoluhráčů z frisbee ligy Miles ji jednou naštvál a ona mu dala do snídaně projímadlo. Chudák pak celý den běhal na záchod.

Upřímně řečeno, nebylo mi ho ani trochu líto, ale aspoň jsem to předstíral.

„Jsem rád, že dokážeš být tak pomstychtivá, hlavně když nejsi zlá na mě. Můžu teď dostat kafe? Musím zajet na farmu Jonesových a podívat se na hříbě, které se tam právě narodilo. Matka je prý trochu letargická a já se musím ujistit, že je všechno v pořádku.“

Být městským veterinářem je upřímně víc, než jsem si kdy mohl přát. Když jsem se rozhodl nechat baseballu, měl jsem ve skutečnosti jen jednu další možnost, a to byla právě tahle.

„Ach bože,“ rozplývá se Hazel. „Ona už porodila? Nepřišla před dvěma lety o hříbě?“

„Ano, a slíbil jsem, že tam budu brzy.“

Oba se podíváme na nástěnné hodiny. „Tohle je brzy?“

Vydám ze sebe hluboký povzdech. „Máma měla těžký začátek dne, takže...“

Soucitně se na mě usměje. „Jsem si jistá, že Jonesovi to pochopí. A káva bude hned.“

Vím, že majitelé budou mít porozumění, a díkybohu za kávu.

„Zavolal jsem tam, vysvětlil jsem situaci a oni mi řekli, že obě zvířata vypadají v pořádku, ale že je potřeba vyšetřit jak klisnu, tak hříbě, jen pro jistotu.“

„Ale ty si nemyslíš, že jsou v pořádku, že?“

Pokrčím rameny, protože nevím, co si mám myslet, dokud je neuvidím na vlastní oči. „Jonesová říkala, že hříbě je ještě trochu apatické, ale že se jeho stav zlepšil, takže nemusím spěchat. Taky si myslím, že vzhledem k tomu, že o to poslední hříbě přišli, jsou trochu nervózní.“ Což je pochopitelné. Bylo to traumatické pro všechny.

Otočí se a začne nalévat horkou kávu do připraveného šálku. „No, pro Jonesovu farmu i pro tebe je to šťastný den, protože ti dám tenhle hrnek“ – drží šálek v ruce a její hlas zní přísně – „ale *jen tenhle* hrnek, zadarmo, protože jsi měl těžký ráno a já jsem úžasná kamarádka.“

Vím, že bude lepší neříkat nahlas své obvyklé sarkastické poznámky o jejím přátelství, protože když jsem to udělal naposledy, přestala mi dávat mou každodenní kávu. Navíc je teď milá, takže počkám, až se vrátí ke svému obvyklému neúprosnému já.

„Děkuju. Vážím si toho. Opravdu.“ A myslím to vážně. Hazel tu pro mě vždycky je.

„Není zač. Co se děje s tvojí mámou?“

Hazel ví všechno o stavu mé matky, ale já se o tom teď nechci bavit. Je těžké být jediným pečovatelem, a dnešní ráno bylo zrovna jedno z těch horších. Ještě víc jsem si uvědomil monotónnost svého života a jsem z toho mrzutý.

„Není to nic, s čím bych se už nesetkal,“ povzdech-
nu si a mávnu nad tím rukou. Nikdo s tím nic nenadě-
lá a ani to nezmění. Musím prostě přijmout svůj život
a snažit se, aby byl co nejlepší.

„Everette,“ řekne tiše. „Mluv se mnou. Nemůžeš to
všechno držet v sobě. Taky potřebuješ někoho, o koho
se můžeš opřít.“

Pokřčím rameny. „Tak to bych si asi měl někoho ta-
kového najít.“

Hazel protočí oči, protože až moc dobře zná moje
taktiky. „Ano, to bude zajisté šťastná žena. Určitě jí
poskytnu kávu zdarma. Po jednom dni s tebou ji bude
potřebovat.“

„To neuděláš.“

Povytáhne jedno obočí. „Že neudělám?“

Jo, určitě by to udělala.

Chci jí na to něco odpovědět, ale místo toho se rad-
ši napiju kávy. A v tu chvíli zazvoní zvonek u dveří.

Určitě to bude Ainsley, snoubenka mého spoluhráče
z frisbee týmu Lachlana Westa.

Protože... tohle je Ember Falls, kde se život neustá-
le opakuje.

Otočím se, abych pozdravil svou kamarádku, ale
když uvidím osobu, která vstupuje, srdce se mi zasta-
ví.

Je to jako jedna z těch filmových scén, kdy kamera
zabere chláпка, který je úplně ohromený, když uvidí
přicházející dívku.

Tu dívku.

Dívku, která mu zničila život a o které si myslel, že
už ji nikdy neuvidí.

Jenže tahle zatracená holka teď stojí v kavárně a dí-
vá se přímo na mě.

Jo, tenhle zsranej okamžik.

Svět kolem mě je rozmazaný, zatímco hledím do jantarově zlatých očí Violet Stewartové.

Několikrát zamrká a oči se jí rozšíří, ale pak se za mnou ozve výkřik, který ten okamžik přeruší.

„Violet! Panebože! Violet!“ vykřikne Hazel a doběhne se k ní, přičemž mi loktem strčí do ramene.

Violet se na ni podívá a usměje se. „Hazel!“

Ty dvě se obejmou a Hazel s ní pohupuje sem a tam, jako by to byla její dávno ztracená kamarádka, což asi ve skutečnosti je.

Pro mě je ale víc než to. Je to jediná dívka, kterou jsem kdy miloval. Je to ta dívka, kterou jsem si chtěl vzít.

Dokud z toho nesešlo.

„Panebože, jak se máš? Jsi v Ember Falls? Kdy jsi přijela?“ Hazel chrlí otázky jednu za druhou a pak se otočí ke mně. „Věděl jsi, že se vrátila? Proč jsi mi to neřekl?“

Pořád tam stojím jako idiot a nedokážu ze sebe dostat ani slovo.

Drahý vesmíre, když jsem říkal, že život je stále stejný a já se nudím, nemyslel jsem tím, že bys mi měl do života přivést tu jedinou osobu, která by ho mohla převrátit naruby.

Violet se na mě podívá a pak se otočí zpátky k Hazel. „Vlastně jsem přijela teprve včera pozdě v noci. Já... s nikým jsem se ještě nesetkala, tedy až doted’.“

Hazel ji uchopí za obě zápěstí a udiveně kroutí hlavou. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady. Chyběla jsi mi! Tak dlouho jsem o tobě neslyšela. Jak se máš?“

Violet na okamžik ztuhne. „Mám se dobře.“ Až na to, že nevypadá, že by byla v pohodě. Nakonec se její zrak přesune ke mně. „Ahoj, Everette.“

Její hlas je přesně takový, jak si ho pamatuju, jako dotek hedvábí na kůži. Miloval jsem způsob, jakým vyslovovala mé jméno, a když to po tak dlouhé době znovu slyším, zabolí to na místě, o kterém jsem si myslel, že je už dávno mrtvé.

„Ahoj, Violet,“ vypravím ze sebe. Mám pocit, jako by se mi svíralo hrdlo, ale snažím se tvářit klidně a dokážu dojít až k ní. Položím ruku na její paži a políbím ji na tvář. „Rád tě zase vidím, po tak dlouhé době.“

Stiskne rty k sobě a pak zhluboka vydechne. „Máš pravdu, už je to dlouho. Jak se máš?“

Je to tady strašná nuda, ale zdá se, že tomu je teď konec.

„Je pořád stejný, až na to, že teď je z něj veterinář a příživník.“ Hazel mě plácne po hrudi. „Ale nedokážu se ho zbavit, i když se o to snažím.“

Obrátím oči v sloup. „A ona je pořád stejně otravná.“

Violet se tiše zasměje. „To je skvělé, že jste pořád kamarádi.“

Odkážu si, abych se zbavil knedlíku v krku. „Co tě přivádí zpátky do města?“

Před devíti lety jsem si byl jistý, že se Violet vrátí a my dva najdeme způsob, jak překonat všechny překážky. Když se tak nestalo, čekal jsem a doufal, že prodá dům své babičky, který zdědila. To byla příležitost, po které jsem toužil. Violet se však nevrátila. Místo toho najala správce nemovitosti, který chodí kontrolovat stav domu, a tím to skončilo.

Violet Stewartová se už nikdy neměla vrátit do Ember Falls. „Vlastně tu budu celý rok.“

„Jenom jeden rok?“

Přikývne. „Právě jsem tu ve městě dostala práci.“

Hazel radostně vyjekne: „To je úžasný! Bože, jako by se naše stará parta zase dala dohromady!“

Celý rok ji budu mít nablízku, zatímco ona bude vdaná za toho pitomého herce z Los Angeles. Celý rok budu muset předstírat, že o ní stále nesním a nepředstavuju si život, který jsme spolu mohli mít. Jo, to bude úžasný. V duchu si povzdechnu a... počkat, ona si tady našla práci?!

„Jakou práci sis našla?“ zeptám se. Není mi jasné, co by tady mohla dělat.

„Budu učit na střední škole.“

„Na místní střední škole?“ zeptám se jako hlupák, protože bych o tom snad musel něco vědět, vzhledem k tomu, že můj nejlepší kamarád tam dělá ředitele.

Přikývne. „Ano, před týdnem jsem tam byla na pohovoru. Chtěla jsem se tady zastavit a pozdravit vás, ale musela jsem se vrátit do L. A. na schůzku s právníkem, a stejně jsem tu práci ještě neměla jistou. Chci říct, že jsem ještě neměla podepsanou smlouvu s Milesem.“

„S Milesem? Myslíš Milese Andersona?“ ptám se pro jistotu. Rád bych věděl, koho musím zabít a v jakém pořadí.

„Jo, byla jsem u něj na pohovoru. Samozřejmě byl překvapený, když jsem se tam objevila, ale pak mi tu práci nabídl a o den později mi poslal smlouvu. Sbalila jsem si věci, a teď jsem tady,“ říká s úsměvem. „Vy dva jste pořád kamarádi?“

Byli jsme – až dosud.

Hazel se vmísí do rozhovoru. „Ano, všichni jsme pořád přátelé. A pání! Budeš tady celý rok! Panebože, máme toho tolik co dohánět! Hej, Everette?“

Otočím se k Hazel. „Ano?“

„Neříkal jsi, že musíš jet na farmu? Zkontrolovat hřibě?“ zeptá se Hazel a poskytne mi tak záminku k odchodu, po čemž ve skutečnosti zoufale toužím.

„Jo, jasně. Rád jsem tě viděl, Violet. Tak zatím.“

Zajímalo by mě, jestli bydlí v domě po babičce, protože ten je hned vedle toho mého.

Hazel se na mě zadívá s vřelým výrazem v očích, v němž se skrývá jistá míra porozumění.

Mrknu na ni a pak vyjdu ze dveří. Dokážu se ovládat, dokud nejsem z dohledu, ale pak se opřu o své auto a cítím, jak se na mě valí tíha toho, co se právě stalo.

Violet je zpátky.

Violet tu bude celý rok.

Nesmím dovolit, aby mě Violet vykojila, když jsem tak tvrdě pracoval na tom, abych uzavřel tuhle kapitolu svého života.

Hřibě se má čile k světu, což znamená, že se teď můžu věnovat své rostoucí zlosti a frustraci z toho, jakým způsobem se dnes začal vyvíjet můj život.

Přijíždím ke střední škole Ember Falls a paní Hendrixová mi otevírá. „Dobré ráno, doktore Finnegane.“

Usmívám se na tu úžasnou ženu, která v této škole pracuje už od dob, kdy jsem sem chodil. „Dobré ráno, paní Hendrixová. Je u sebe?“

Prikývne. „Ano, ale má právě něco na práci.“

Znovu se usměju. „Perfektní.“

Otevřu dveře a uvidím Milese sedět za svým stolem. Jeho oči se rozšíří a já jdu rovnou k věci. „Ty jsi najal Violet? Aby *tady* učila?“

Miles si ztěžka povzdechne a opře se v židli. „Nazdar, Everette. Posad' se, prosím, a sděl mi svoje výhrady.

Tento týden si stěžovalo asi jen šestnáct rodičů. Umírám touhou slyšet stížnost od někoho, kdo s touhle školou nemá nic společného.“

Sedám si a je mi úplně ukradené, jaký měl den. Protože ten můj nebyl o moc lepší a tahle „úžasná“ novinka jen přispěla k mému už tak dost mizernému ránu. „Neřekl jsi mi, že je zpátky.“

„To jsem ani nemusel.“

Nemusel?! Copak se úplně zbláznil? Samozřejmě, že mi to měl říct! Copak nezná pravidla bratrského kodexu? „Je to Violet. Víš... o nás.“

„Jasně, ale požádala mě, abych nic neříkal. Její situace je dost specifická a myslel jsem si, že se o tom časem stejně dozvíš. Kromě toho, bylo to... dávno. Evidentně ses posunul dál a ona taky.“

Moc dobře ví, že já jsem se nikam neposunul. Respektive, musel jsem samozřejmě žít dál. Vždyť ona se vdala, zatraceně. Sice se teď bude rozvádět, ale to mi může být úplně jedno, protože ona zjevně nemá vůbec v úmyslu zůstat v Ember Falls.

Poté, co jsem opustil farmu, jsem strávil asi deset minut tím, že jsem si ji vyhledával na internetu, což je něco, co jsem se opravdu snažil nedělat.

Bylo tam úplně všechno: poměr jejího manžela, fakt, že ho opustila a podala žádost o rozvod, fotky jeho a té nové holky, která není ani zdaleka tak krásná jako Violet.

Zírám na svého bývalého přítele. „Víš, jak jsem zjistil, že se vrátila?“

„Ne, ale ty mi to určitě povíš.“

„To si piš, že jo. Byl jsem v Prose & Perk a zrovna jsem si povídal s Hazel, když zazvonil zvonek u dveří. Pomyslel jsem si: Aha, Ainsley je tady, obvykle sem teď chodí psát. Jenomže to nebyla Ainsley.“

Skočí mi do řeči, jako by si nemohl pomoci, a jeho hlas je vzrušený. „Byl to někdo jiný?“

Ukážu mu vztyčený prostředníček. *Kretén.* „Byla to Violet. Dospělá a naprosto úchvatná.“

Poprvé od chvíle, co jsem sem vešel, má Miles ve tváři upřímně omluvný výraz. „Popravdě mě nenapadlo, že bych ti to musel říkat.“

„Mělo tě to napadnout.“

„Možná, ale ona mě požádala, abych to zatím nikomu neříkal, a já respektoval její přání.“

Chci se na něj zlobit, ale pokud ho o to skutečně požádala, nemůžu mu to mít za zlé. No, to je lež. Mám mu to za zlé, ale už na něj nejsem tak moc naštvaný.

Když znovu promluvím, můj hlas je mírnější. „Je vdaná za toho zasranýho bastarda Dylana Leoneho, který ji podvádí. Věděl jsem to, všichni jsme to věděli, protože to bylo tak zatraceně veřejný.“

„Já to nevěděl,“ přiznává Miles.

„Měl bys být v obraze, když pracuješ s dětmi. Ty sis to nespojil?“

„Nesleduju drby o celebritách.“

To je blbost. „O hudbě toho víš dost,“ připomenu mu. Loni jsme se díky Milesovi a jeho hudebním znalostem všichni převlékli do kostýmů, když jsme hráli proti týmu Swift-bees v Ultimate frisbee. Bavilo mě trápit Lachlana tím, že jsem ho donutil obléct si tričko s motivem Taylor Swift.

Miles pokrčí rameny. „No, troufám si tvrdit, že když pracuješ na střední škole, nemůžeš neznat nejslavnější popovou hvězdu na světě. Takže jste si povídali?“

Nemá smysl lhát nebo se to před ním snažit tajit. Hazel to řekne Penelope, jeho přítelkyni, a ta to řekne

jemu. „Trochu. Pozdravila mě. Já jsem pozdravil ji. Hazel začala úplně vyšilovat a vrhla se k ní, jako by to byla její dlouho ztracená sestra.“

„Vlastně je,“ vysloví nahlas to, co jsem si sám pomyslel, když jsem ji dnes uviděl.

„No jo. Jenomže já jsem tam zůstal stát, naštvanej a zraněnej a cítil jsem věci, které bych neměl cítit. Už je to patnáct let, co jsme spolu naposledy mluvili. Nevím, proč mi na tom pořád záleží. Vyhledal sis na internetu, co ji sem přivedlo?“ zeptám se a skáču z tématu na téma, zatímco Miles kroutí hlavou. „Nejradši bych jejího debilního brzy už bývalého manžela umlátil jeho vlastníma rukama.“

Zasměje se tomu. „Takže to bylo fakt zlý.“

Vstanu, protože už nedokážu ovládat svou frustraci. „Kámo, internet byl vytvořen z nějakého důvodu.“

„Kámo, já si nevyhledávám informace o osobním životě svých zaměstnanců. Slíbila mi, že tady zůstane minimálně jeden celý školní rok. Má skvělou kvalifikaci a znám ji už od dětství. Dát jí tu práci bylo snadné rozhodnutí, stejně jako respektovat její soukromí. Pokud mi to bude chtít říct, řekne mi to.“

No, není to od něj hezké? Ale stejně bych byl rád, kdyby se mi dostalo podělaného varování. Přál bych si, aby se můj nejlepší kamarád ke mně choval férově. „Měl jsi mi říct, že se vrátila. Bydlí hned vedle, sakra. Nemůžu se jí vyhnout.“

„No, mrzí mě, že to tak vnímáš. Jak jsi sám říkal, je to už spousta let. Neuvedomil jsem si, že tě to tak rozčílí.“ Vstane. „A teď mě, prosím, omluv, mám na práci důležité věci, což nezahrnuje stát tady a poslouchat tě.“ Přejde ke mně a položí mi ruku na rameno. „Je mi to opravdu líto, Everette. Nevěděl jsem, že tě to tak rozčílí. Pojď, doprovodím tě ven.“

Taky jsem to nevěděl. Má pravdu. Už jsou to roky. Už bych se tím neměl zabývat, ale v posledních šesti letech mého života se toho tolik změnilo. Pracuju, vracím se domů, starám se o matku, a každý další den to samé. Nemám čas na randění, což by mi pomohlo na ni zapomenout. Na druhou stranu, s kým bych v Ember Falls randil? Hazel je jediná žena ve městě, která je svobodná a která se mi líbí, ale je to prostě Hazel.

Je chytrá, krásná, úžasná, a přesto jsem k ní nikdy necítil ani špetku touhy, a jsem si stoprocentně jistý, že ona mě tak taky nikdy nevnímala. Jsme prostě jako sourozenci.

Výběr je tady omezený, a upřímně řečeno jsem na randění neměl ani pomyšlení.

„Odpouštím ti – tedy, odpustím ti, jakmile ti nakopu zadek na tréninku,“ prohlásím.

„Můžeš to zkusit.“

Udělám víc než to. Výhrůžky jsou fajn, ale radši to dokážu.

„Hele, žerty stranou, mrzí mě, že jsi mi to neřekl. Bylo by fajn být připravený.“

Miles si povzdechne. „Měl jsem ti to říct a omlouvám se.“

„Uvidíme se na tréninku?“ zeptám se.

Přikývne. „Tak zatím.“

Měl bych se cítit líp, ale necítím se tak, protože realita je taková, že Violetin návrat do Ember Falls všechno změní. Je to tak pokaždé, když je v mé blízkosti.

3. kapitola

Violet

Tak co, už ses v Chamber Falls zabydlela?“ ptá se Analeigh přes videohovor, zatímco já se pohybuju po pokoji a ukládám zbytek oblečení do zásuvek. Jsem tu už tři dny a konečně jsem se dostala k vybalení dalšího kufru.

„*Ember Falls*,“ upřesňuju se smíchem. „A zabydluju se. Dům byl tak dlouho uzavřený, že mi dělá potíže všechno znovu zprovoznit.“

„Co například?“

„No, dneska jsem se snažila přijít na to, kde zapnout čerpadlo, abych měla teplou vodu. Byla to fakt zábava.“

Vlastně to vůbec zábavné nebylo, protože opravdu netuším, jak se takové věci dělají, ale všechno se učím za provozu v rámci své nově nabyté nezávislosti. Život je dobrodružství a tak.

Jenomže se mi to nepodařilo, takže teď nevím, co mám dělat dál.

„Víš, že se můžeš vrátit sem a zůstat u mě.“

Její nabídku oceňuju, opravdu, ale nemůžu to udělat.

V Hollywoodu bych se dusila, a i když si lidé myslí, že je to velké město, ve skutečnosti je neuvěřitelně malé. Během pěti dnů, kdy jsem se tam vrátila, abych si vyzvedla své věci, mě neustále pronásledovali. Tisk, lidé, kteří tvrdili, že jsou přátelé, Dylanovi bývalí kolegové, kteří ho nemají rádi a chtěli mi sdělit více pravdy, kterou viděli.

Když jsem tam pobývala, měla jsem pocit, že pomalu umírám.

Analeigh a Nick by mě tam nechali bydlet navždy, ale já si musím najít vlastní cestu. To nejdůležitější už jsem zřídila – našla jsem si práci a podala žádost o rozvod.

Zbytek se podle mě vyřeší během příštího roku.

„Takhle je to nejlepší,“ říkám a ukládám tričko do zásuvky.

„Když to říkáš.“

Ana mi dala jasně najevo, že si myslí, že bych měla zůstat, ale my dvě nejsme stejné. Ona ráda bojuje, proto najela autem na Dylanův trávník a narazila do jeho auta. Když jde o pomstu, je odhodlaná. To já jsem úplně jiná.

Mohla bych bojovat, ale k čemu by to bylo? Už nechci být jeho ženou. Teď už vůbec nepochybuji o tom, že to nebylo poprvé, co mě podvedl, a že by to nebylo naposledy. Nemáme děti a můj právník mi řekl, že by to mělo být docela jednoduché, pokud se nebudu chtít mstít.

„Jo, říkám. Tady je to všechno mnohem jednodušší a získala jsem práci na dobré škole.“

„V Kalifornii taky mají místa pro učitele, víš?“

Povzdechnu si a zavřu zásuvku. „Já vím, ale tady ve Virginii mám svůj vlastní dům. Je to klidné malé město bez zasraných paparazzi. Žádní debilní nevěrní

manželé a jejich milenky, kteří se mi snaží znepříjemnit život.“

Její oči změknu. „Já to chápu, jen bych si přála, aby to bylo blíž.“

„To já taky. Budeš mi chybět, ale můžeš mě přijet navštívit.“

Když si v duchu vytvořím obraz své nóbl nejlepší kamarádky v Ember Falls, je to docela legrační představa. Kdyby viděla tohle místo, s křikem by odsud utekla.

Analeigh je dcera slavného hudebníka a je vdaná za nejlepšího plastického chirurga v Hollywoodu. Nepoznala nic jiného než luxus, a i když celý život žila v blahobytu, je to ta nejštědřejší a nejlaskavější osoba, jakou jsem kdy potkala.

Nicméně si potrpí na hezké a přepychové věci.

„Stejně pořád nemůžu uvěřit, že ses vrátila do Virginie.“

„Kam jinam jsem měla jít? Moji rodiče jsou v Peru nebo někde jinde, odkud mi ani nemůžou zavolat. Ember Falls dávalo největší smysl. Nechtěla jsem zůstat v Hollywoodu. Nechci se dívat, jak se Dylan a Whitney dají dohromady a stanou se novým párečkem celebrit.“

Samozřejmě, že tisk to všechno podává v jeho prospěch. Dylan má velice dobrou publicistku, která si své peníze rozhodně zaslouží. Podle bulváru jsem byla já ten problém a Whitney je vše, co potřeboval. Nezáleželo na tom, že jsme byli spolu od posledního ročníku na vysoké škole. Že měl skvělou práci jako účetní a pak jednoho dne dal výpověď a oznámil mi, že se chce věnovat herectví. Díky svému zaměstnání jsem mu pomohla zaplatit studium, spoustu drahých fotek do jeho portfolia a cestování na konkurzy.

Ale prý jsem byla chladná a lhostejná. Moje žárlivost na jeho úspěchy byla příčinou selhání našeho manželství a on mě měl opustit už před lety.

To je pro mě novinka.

A navíc, co je to za idioty, když ještě před dvěma týdny zveřejňovali naše fotky z dovolené? Tehdy to nevypadalo, že by bylo po všem. I když... kdyby nás viděli v soukromí, všimli by si známek, o nichž jsem předstírala, že neexistují.

Když přemýšlím o tom, jak jsem byla hloupá, svírá se mi žaludek. Když si vzpomenu, jak jsem všechno omlouvala, protože jsem nechtěla, aby naše manželství zkrachovalo. Netušila jsem, že to z jeho strany byla jen přetvářka.

„Je tak nechutný,“ říká Ana a vydává zvuky, jako by se dávila.

„Ano, to opravdu je.“

„A pořád jezdí v autě s tou promáčklinou. Obvolala jsem všechny místní servisy a nabídla jim bonus, pokud ho celý týden nepřijmou.“

„Ale vážně, ty dokážeš být zákeřná,“ říkám se smíchem.

Ana se ušklíbne. „To si piš. Jediná dobrá věc na tom je, že jste byli oba chudí, když jste se brali, a nemáte předmanželskou smlouvu, takže dostaneš polovinu majetku.“

Odfrknu si. „Jo, to je opravdu skvělý.“

Analeigh se posadí a přiblíží si kameru. „Promiň, Violet. Tak jsem to nemyslela.“

Odložím hromadu džínů na komodu a s telefonem v ruce se svalím na tu nejmiň pohodlnou postel na světě. „Já vím. Sice dokážeš být zlomyslná, ale vůči lidem, které miluješ, v sobě nemáš ani špetku zloby.“

„Ozval se ti vůbec?“

„Jak víš, v den, kdy jsem to zjistila, mi nechal tři vzkazy.“ Donutila jsem Anu, aby si je poslechla a shrnula mi je. Jakmile jsem věděla, co řekl, poslechla jsem si je ve čtyři ráno a ubrečela se do spánku. „Od té doby volal už jenom jednou, aby mi řekl, že dostal rozvodové papíry a doufá, že se budu chovat slušně a dospěle.“

Ušklibne se. „Panebože, ten je tak ubohej.“

„Že jo? Přísahám, že to není ten samý muž, kterého jsem si vzala. Kam se poděl ten účetní, který si potrpěl na to, aby jeho boty ladily s oblečením? Nikdy bych si nepomyslela, že mi takovým způsobem zlomí srdce.“

Ana stiskne rty do tenké linky. „Peníze a sláva dělají s lidmi divy. Viděla jsem to tolikrát, že jsem to přestala počítat. Hele, využij tenhle čas a soustřed' se jen na sebe. Dylana nemůžeš napravit. Nejsem si jistá, jestli to vůbec někdo dokáže. Dělej to, co tě dělá šťastnou.“

„Ani už nevím, co to je.“

Vřele se na mě usměje. „Máš celý rok na to, abys to zjistila.“

„Máš pravdu. Už teď se cítím líp. Vždycky jsem tohle město milovala.“

„A toho kluka, co tam žije,“ dodává s úsměvem.

Ano, milovala jsem toho kluka, který bydlí hned vedle. Nevěděla jsem, jestli tu stále ještě žije, a nechtěla jsem se Milese ptát, když jsem byla na pohovoru, tak jsem ho jen požádala, aby nikomu neříkal o mém možném návratu. Everett měl před sebou skvělou budoucnost. Je chytrý a vtipný a jeho baseballová kariéra byla velmi slibná. Sedávali jsme spolu na hřišti nebo leželi na kopci pod hvězdami a vymýšleli si

fiktivní život, představovali jsme si, za jaký tým bude hrát a kde spolu budeme žít.

Upřímně jsem předpokládala, že Everett jednoho dne z Ember Falls odejde.

Ale nakonec jsem to byla já, kdo to udělal.

Ember Falls je spojeno s některými z mých nejoblíbenějších vzpomínek. Když mě sem rodiče každé léto brali, pekla jsem s babičkou sušenky. Naučila jsem se tu všechno možné a trávil čas s Everettem, Hazel a Milesem.

Byla to zábava.

Nemusela jsem být na žádném dalším archeologickém nalezišti, kde jsem si dělala domácí úkoly, zatímco rodiče kopali díry v nějakých ruinách. Ne že bych si chtěla stěžovat na své dětství, protože bylo opravdu super cestovat a poznávat tolik různých zemí, ale neměla jsem tam žádné kamarády.

Nechodila jsem do školy a ani jsem nebyla v kontaktu s jinými dětmi. Jenom tady jsem měla pocit, že někam patřím.

Část mého já to chce znovu zažít, protože jsem nikdy nezapadla do Dylanovy party.

Usměju se na Anu. „Ublížila jsem mu.“

„Byli jste ještě děti. Určitě už kvůli tomu není naštvaný.“

Pokřčím rameny. „Možná, ale odešla jsem a úplně jsem Everetta odkopla, protože jsem se bála, že si uvědomí, že pro něj nejsem dost dobrá a že být se mnou je příliš komplikované. Že on bude ve světle reflektorů a já ve stínu, protože on je ten, kdo má zářit.“

Stejně jako moji rodiče.

„Ta ironie mi neuniká.“

„Mně taky ne. Ani jsem mu nezavolala, abych to ukončila, prostě jsem se mu přestala ozývat.“

Ana dlouze vydechne nosem. „Tak ještě jednou, bylo ti sedmnáct a on tě taky zrovna nenaháněl.“

„Možná že ne, ale nebyl to on, kdo něco sliboval, byla jsem to já. Slíbila jsem mu, že za ním zase přijedu, ale pak jsem se dostala na univerzitu v Jižní Kalifornii a tím to skončilo.“

Ani jsem s ním o tom nemluvila. Zapsala jsem se ke studiu a jen jsem mu poslala dopis, protože jsem byla hrozně zbabělá.

„Už jsi ho viděla?“

Přikývnu.

Ana viditelně ožije. „A co? Pořád je tak sexy, nebo ztloustl a zošklivěl?“

Pokouším se vybavit si, jak vypadal, když jsme se setkali v kavárně. Tmavě hnědé vlasy měl sčesané dozadu, hluboké hnědé oči mu zářily a na levé tváři měl pořád ten dolíček, který jsem tak ráda líbala. Jeho tělo je teď štíhlé, ale stále svalnaté, a je opravdu vysoký, mnohem vyšší, než jak jsem si ho pamatovala.

„Jo, pořád je sexy.“

„Chystáš se ho vojet?“

Vyvalím oči. „Cože?“

„Nedívej se na mě tak,“ uchechtne se. „Tvůj manžel spí se svou milenkou. Měla by sis někoho najít. Kdy jsi naposledy měla dobrý sex?“

Tu otázku ignoruju. „Nebudu mít sex s Everettem.“

„Proč ne? Je ženatý?“

„To nevím.“

„A pokud není...“

Miluju Analeigh, ale proboha, nejspíš potřebuje odbornou pomoc. „Nebudu spát s Everettem ani s nikým jiným. Jsem tady, abych... našla sama sebe, nebo alespoň našla klid daleko od Dylana.“

„Violet, mám tě moc ráda, to přece víš. Vždycky budu stát při tobě, ale Dylan... je to zmrld. Nějakým způsobem se mu podařilo prorazit, i když je to jen průměrný herec, ale má hezkou tvář, takže dostává role, protože se na něj lidi rádi dívají. Už před třemi lety jsi ho chtěla opustit, ale zůstala jsi, protože tě přesvědčil, že bez něj budeš ztracená. Pak tě ten hajzl začal podvádět, a ty jsi byla celý tři roky nešťastná. Takže proč by sis teď nemohla užít trochu zábavy?“

„Zůstala jsem s ním, protože jsem nechtěla, aby moje manželství zkrachovalo. Zůstala jsem, protože jsem si myslela, že to dokážu napravit, že ho udělám šťastným. Já nevím... prostě jsem byla naivní a hloupá.“

Moji rodiče měli to nejúžasnější manželství na světě. Byli šťastní, cestovali po světě, byli průzkumníci a nacházeli radost ve všem. Táta mi řekl, že se s mámou dohodli, že kvůli kariéře nebudou mít děti, ale pak jsem přišla já a bylo to pro ně to nejlepší nedoplnění na světě.

Milovali mě a našli způsob, jak to všechno skloubit. To byla podle nich podstata manželství – obětavost a porozumění. Společně se snažili najít rovnováhu a kompromis, aby mohli mít šťastnou rodinu.

Celý život jsem takovou vztahovou idylu obdivovala. Není to oběť, ale kompromis, kdy si oba navzájem dávají to, co potřebují, aby byli spokojení.

Aniny rty se zakříví do smutného úsměvu. „On si tě nezasloužil.“

„Máš pravdu, měla jsem odejít už před lety.“ Utřu si slzu.

„Jsi rozrušená, protože ho stále miluješ, nebo kvůli tomu, jak to skončilo?“

Chvilí o tom přemýšlím. Miluju Dylana? Ne. Chtěla jsem ho milovat. Bůh ví, že jsem se snažila, aby